

at vi gaar meget betydeligt ned i indeværende Aar, og det er Meningen, efterhaanden som vi kommer ind i fuldt normale Forhold, at de Tilskud, som gives her, helt skal forsvinde.

Jeg vil altsaa henstille til Overvejelse i det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, at man udstykker Jorden paa disse Domænegaarde efter Loven af 4. Oktober 1919. Kun i saadanne Tilfælde, hvor det virkelig viser sig, at der ikke er et tilstrækkeligt stort Antal Ansøgere, tager man under Overvejelse at udstykke efter den gamle Husmandslov.

**Landbrugsministeren** (*Madsen-Mygdal*): Jeg bemærker med Tilfredshed, at der fra alle Sider i Salen nu er udtalt Erkendelse af, at et Lovforslag som det foreliggende er paakrævet, og at der ogsaa fra alle Sider vil blive ydet Bistand til, at Lovforslaget kan blive fremmet i dette høje Ting. Nægtes kan det imidlertid ikke, at den Diskussion, som vi nu adskillige Gange har ført om de to forskellige Maader, hvorpaa Udstykning kan finde Sted, dels efter Loven af 22. Juni 1917 og dels efter Loven af 4. Oktober 1919, ogsaa synes at skulle sætte sit Præg paa Forhandlingerne om det foreliggende Lovforslag. Jeg har nu taget det Standpunkt, som jeg ogsaa har givet Udtryk her i Tinget, at jeg mener, det vil være nyttigt at høre op med denne Diskussion og at lade de to forskellige Principper komme til Prøve i det praktiske Liv. Jeg tror, det vilde være i høj Grad uheldigt, om der her i Rigsdagen var et Flertal for et af Principperne, som brugte denne Flertalsmagt til at undertrykke det andet Princip og sige: Saaledes skal det være, for det er det eneste rigtige. Lad Livet selv besvare Spørgsmaalet om, hvilket Princip der er det rigtige, og lad først og fremmest de Mænd, som skal sætte Bo i de nye Hjem, der oprettes, selv faa Lov at vælge. Hvis det ene Princip er saa langt at foretrække for det andet, saa kan vel ingen have noget at indvende imod, at det bliver de Mænd, der i Aarenes Løb kommer til at lide mest, hvis de griber fejl, som træffer Afgørelsen.

Overfor de Betæneligheder, der nu er fremsat med Hensyn til 2det Stykke i § 2, og som gaar ud paa, at der aabnes Mulighed for, at Domænejorderne i de sønderjydske Landsdele ogsaa kan udstykkes paa en saadan Maade, at de bliver frit Selveje, skal jeg sige, at det ærede Medlem Hr. Brorsen kan have en vis Ret, naar han udtalte, at hans Ordenssans siger: Dette er Jord i offentligt Eje, ergo, da vi har en Lov om Vilkaar for

Bortsalg af Jord i offentligt Eje, kan den kun udstykkes paa den i denne Lov foreskrevne Maade. Jeg er en Ynder af Ordenssans og anerkender altid Ordenssans, hvor den giver sig et rimeligt Udtryk, men naar det ærede Medlem Hr. Olufson udtalte, at Indsættelsen af den nævnte Bestemmelse vilde betyde, at man gav Jordlove for Sønderjylland, der var anderledes end Jordlovene for det øvrige Land, maa jeg benægte Rigtigheden af denne Udtalelse. Det, der her er Tale om, er at give en særlig Jordlov for den særlige Besiddelse, som de sønderjydske Domæner udgør, og hvoraf Ordføreren for mit Parti, det ærede Medlem Hr. Refshauge, har givet en Beskrivelse, som jeg fuldt ud tiltræder, idet han har paavist disse Ejendommers særlige Karakter overfor Len og Stamhuse. Der skulde dog ikke være noget i Vejen for, at man kunde tage Hensyn til de rent praktiske Forhold og indse, at der her er to forskellige Omraader, som, hvis vi vil fare rigtigt frem, bør behandles paa forskellig Maade.

Jeg tror tværtimod, at hvis man uden videre siger: Dette er Jord i offentligt Eje, og denne Jord maa altsaa kun udstykkes efter Loven af 4. Oktober 1919, vil man behandle de sønderjydske Landsdele paa en anden Maade end det øvrige Kongerige. Ærede Medlemmer maa huske, at af de store Gaarde, der her er Tale om, ligger de 24 Domæner i Haderslev Amt, og der ligger 4 i hver af de andre Amter. Disse 24 Domæner i Haderslev Amt vil i Løbet af en meget kort Aarrække komme til Udstykning, og hvis Lovgivningsmagten fastsætter, at de kun maa udstykkes efter Loven af 4. Oktober 1919, vil det sige, at for Haderslev Amts Vedkommende er der ved Lov truffet en saadan Bestemmelse, at der dér bliver en Udstykning udelukkende efter Loven af 4. Oktober 1919.

Jeg mener derfor, det er rigtigst, at vi ikke tager alt for — hvad skal jeg sige — systematisk paa Spørgsmaalet, rubricerer det og siger: Dette er Jord i offentligt Eje, ergo kan der kun være Tale om at anvende Loven af 4. Oktober 1919. Det forekommer mig at være mere rimeligt at sige: Lad de Mænd, der skal sætte Bo i de nye Hjem, som bygges paa Domænejorderne, selv bestemme, hvad de foretrækker. Ønsker de alle Loven af 4. Oktober 1919 anvendt, skal jeg for mit Vedkommende ikke have noget at indvende derimod, skønt jeg, som det blev bemærket af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, ikke har lagt Skjul paa, at efter min Opfattelse er denne særlige Besiddelsesform eller Brugsform, hvad man vil kalde